

CALIPSO: D'on arribaves, Ulisses? Només sabia que arribaves de mil partences i que en mi s'havien acabat, tot d'una, totes les esperes. Jo era com la badia ampla, tranquil·la i tèbia de sol, on tu havies desembarcat poques hores abans. Aviat, també, vaig saber on anaves... Però la meva joia d'haver-te trobat era com l'escuma que cobreix els niells. Romangueres. Vora teu, jo em sentia com un cabdell d'algues als peus de la mar...

AGUSTÍ BARTRA
Odiseu

Captiu

La nau... On és la nau? La veu s'esquitxa
d'espumes al rocam. Els esculls branden
crespons de negra nit en la calitja
opaca d'una mar tota fondària.

La lluna embruta el cel, tebi, d'Ogígia.
S'ha desplomat el vent. La mar és plana
i l'ombra del captiu que es perd en l'illa
és xopa de records i de migranyes.

Resta immòbil, al cel, una gavina
en l'arbre que s'enlaira en l'ombra blava
perquè hi reposi el crit de l'alba. Llisca,
després, pel vent, eixut, de la frisança.

Ja s'ha marcit l'estiu. Les platges d'Ítaca
no recorden la veu ni les petjades
d'aquell que dorm als braços d'una nimfa
que no el sap conquerir. Sóc lluny de casa.

Hi ha veus en el mirall i en la ferida
que fa sagnar les hores. La llum traça
una espiral de grocs. La llunyania
esdevé tornaveu dels seus miratges.

Les dunes en recorden la intranquil·la
petjada en el vaivé de les nits clares
mentre l'amor, negat en la clepsidra
dels dies sense vent, l'enlluernava.

L'amor l'ha fet esclau. Ell compta els dies:
són perfumats d'una aura que els enxarxa.
A l'horitzó, l'Olimp és una fita
de capcer ennuolat. Calipso calla.

I l'hora de l'adéu -potser fugida-
tremoleja en les pells, les dues flames
que la nit escaireja i deslloriga
en l'oli, encara tèrbol, de la llàntia.

Demà podrà partir, sense cap brida;
l'esperen les Sirenes i el Centaure,
i la fidel Penèlope i la Vida.
El món que ha de bastir, ara l'encalça.

-Vas arribar fa un any. Jo no sabia
pas el teu nom, ni el pes de la besada
que et mantenia test; però venies
i feia temps, molt temps, que t'esperava.

Era vespre; quan l'hora s'encatifa,
de rosa i groc, i l'ombra s'allargassa
i s'adorm als miralls de mica en mica,
i l'aura de la nit és freda, encara.

Se'm va fer mel, la pell, i una pruïja
va fer-me vius els ulls, i la mirada
va omplir-se'm de perfums i de carícies
i de focs immortals, de llum i brases.

He sentit el teu pes, les mans d'argila
abastar-me els gemecs de la sang lassa
i he viscut el present i la follia
de somiar futurs i esgarrifances.

L'última nit d'amor, mentre creixia,
i es feia plany, el crit de la sang brava,
una allau de moments que s'arraïmen
m'ha florit a les mans, sense paraules.

He sembrat tot un any i he fet collita
de messes d'or i de robins i d'ambre;
demà, quan els records ja seran vida,
sabré llegir en el vent la teva imatge.

El bronze de la nit es difumina
i la lluna se'm mor en la distància.
La sang se m'ha glaçat. L'alba refila.
La solitud ja em folla les espatlles.

Josep Fàbrega
Premi Drac 2012
20-4-2012